

чти по стѣжикѣ на стрѣлцитѣ *) (нѣщо слѣдъ $1\frac{1}{2}$ часъ)
стигна на позицията и самичкия корпусенъ командиръ Радецки
и шаба си.

Свършено се вече стъмни и пълния мѣсецъ освѣтли
полнощитѣ съ леката си ясна свѣтлина, нъ боя по брѣга
къмъ Лисата височина бѣшъ въ пълния си разгаръ и, спо-
дъ линията на неприятелскитѣ пушечни огньове, които се
криваха повече и повече на вжтрѣ въ гората, явно се скла-
ише въ наша полза. Очевидно, че турцитѣ, изпждени отъ
стрѣлцитѣ, изъ туку-що завзетитѣ имъ позиции, преслѣд-
аха се по петитѣ. Генералъ Радецки се случи да дойде на
одно време, а именно на свършетъка на блистателното, мо-
е се каза, безпримѣрно, по своята стремителность, нападение
на стрѣлцитѣ. Когато Радецки на конь минаваше прѣзъ тѣсни-
ната, покрай вржлата батарея, заедно съ Анучина, Дерожин-
и и, струва ми се, Соболевъ, сжщо на коне, то азъ,
безъ да разгледамъ, въ тъмнината показа ми се че е Сголѣ-
товъ и викнахъ:

— Ваше превъсходителство! тукъ е силенъ пушеченъ
огнь, подобрѣ слѣзнете отъ коня!

— Кой е тукъ? отговаря генерала.

Приближихъ се, виждамъ — Радецки

— А, вий ли сте, полковникъ!

Азъ повторихъ прѣдосторожението си, на което получихъ
отговоръ: «Я се едно!» И Радецки продължаваше да вжрви.
Ражнахъ и азъ наедно съ него на средната батарея. Стиг-
нахме на минутата, когато стрѣлцитѣ туку-що пропждили
турцитѣ на върха на най-близката височина. Радецки стана
на батареята като вцепенъ, безъ да обръща внимание на
пороя куршуне, които летѣха прѣзъ главитѣ ни. На свита-
та не бѣше до тамъ по воля да стоѣтъ на очевидното раз-
стрѣлване.

Сголѣтовъ дойде пѣшя. Тукъ бѣше и Толстой, дошелъ
отъ Св. Никола; трѣбва да му се отдаде справедливотъ, че
е юнакъ човѣкъ. Когато резултата на нападението на стрѣл-

*) Първитѣ роти добѣгае до позицията на казашкитѣ коне отъ
Раутиновата сотня.